

– Pristúp bližšie k dverám, – povedalo klopadlo a vypustilo oblak pary. – Sám. Vpustím ťa.

– Čo s kikimorou?

– Nech ju berie čert. Chcem sa porozprávať s tebou, Geralt. Len s tebou. Prepáčte, starosta.

– Čo už, majster Irion, – mávol rukou Caldemeyn. – Maj sa, Geralt. Uvidíme sa neskôr. Nosikamienok! Obludu do hnojovky!

– Rozkaz!

Zaklínač pristúpil k intarzovaným dverám, ktoré sa mierne odchýlili, len natoľko, aby sa tadiaľ pretláčil, a okamžite sa zasa zabuchli. Ocitol sa v úplnej tme.

– Hej! – zvolal s neskryvanou zlosťou.

– Hneď, – ozval sa čudesne známy hlas.

Výjav bol taký prekvapujúci, že zaklínač sa zapotácal a natiahol ruku, aby našiel oporu. Nenašiel.

Sad kvitol nabiele a naružovo a voňal dažďom. Nebo pretínal viacfarebný oblúk dúhy, spájajúci koruny stromov s ďalekým modravým reťazcom hôr. Domček uprostred sadu, maličký a skromný, bol ponorený v sleze. Geralt sa pozrel pod nohy a zistil, že po kolená stojí v maternej dúške.

– No tak poď, Geralt, – ozval sa hlas. – Som pred domom.

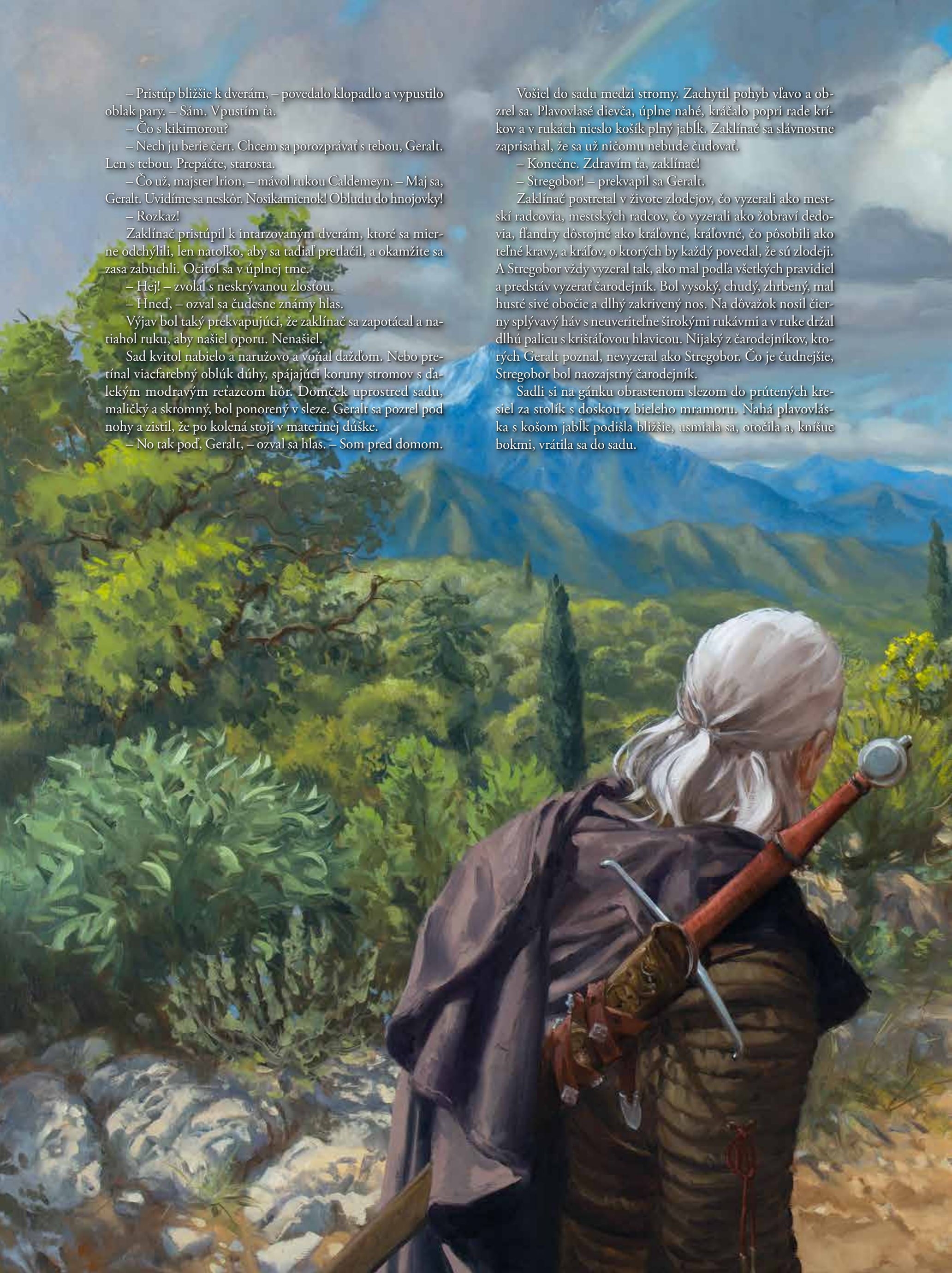
Vošiel do sadu medzi stromy. Zachytil pohyb vľavo a obzrel sa. Plavovlasé dievča, úplne nahé, kráčalo popri rade kríkov a v rukách nieslo košík plný jabĺk. Zaklínač sa slávnostne zaprisahal, že sa už ničomu nebude čudovať.

– Konečne. Zdravím ťa, zaklínač!

– Stregobor! – prekvapil sa Geralt.

Zaklínač postretal v živote zlodejov, čo vyzerali ako mestskí radcovia, mestských radcov, čo vyzerali ako žobraví dedovia, flandry dôstojné ako kráľovné, kráľovné, čo pôsobili ako teľné kravy, a kráľov, o ktorých by každý povedal, že sú zlodeji. A Stregobor vždy vyzeral tak, ako mal podľa všetkých pravidiel a predstáv vyzerat čarodejník. Bol vysoký, chudý, zhrbený, mal husté sivé obočie a dlhý zakrivený nos. Na dôvažok nosil čierny splývavý háv s neuveriteľne širokými rukávmi a v ruke držal dlhú palicu s krištálovou hlavicou. Nijaký z čarodejníkov, ktorých Geralt poznal, nevyzeral ako Stregobor. Čo je čudnejšie, Stregobor bol naozajstný čarodejník.

Sadli si na gánku obrastenom slezom do prútených kresiel za stolík s doskou z bieleho mramoru. Nahá plavovláska s košom jabĺk podišla bližšie, usmiala sa, otočila a, kníšuc bokmi, vrátila sa do sadu.

– Aj toto je ilúzia? – spýtal sa Geralt pri pohľade na rozkolísané boky.

– Aj. Ako všetko, čo je tu. Ale toto je, milý môj, ilúzia prvej triedy. Kvety voňajú, jablká môžeš jesť, včela ťa môže pichnúť a ju, – ukázal čarodejník na blondínku, – ju môžeš...

– Možno neskôr.

– Ako myslíš. Čo tu robíš, Geralt? Stále sa živíš zabíjaním predstaviteľov vymierajúcich druhov za peniaze? Koľko si dostal za kikimoru? Podistým nič, inak by si sem neprišiel. A predstav si, že sa nájdu ľudia, čo neveria na osud. Ibaže by si o mne vedel. Vedel si?

– Nevedel. Toto je posledné miesto, kde by som ťa čakal. Ak ma pamäť neklame, kedysi si býval v podobnej veži v Kovíre.

– Od tých čias sa toho veľa zmenilo.

– Napríklad tvoje meno. Teraz si vraj majster Irion.

– Tak sa volal staviteľ tejto veže, prišlo mu umrieť asi pred dvesto rokmi. Pomyslel som si, že by si ho bolo treba dajako

uctiť, keď som už obsadil jeho sídlo. Robím tu miestneho čarodejníka. Väčšina tunajších ľudí sa živí rybolovom, a ako vieš, môj odbor je – popri ilúziách – počasie. Občas utíšim búrku, občas ju vyvolám, občas západným vetrom prižením bližšie k brehu húfy tresiek a sleďov. Dá sa tu žiť. To znamená, – dodal zachmúrene, – dalo sa.

– Prečo „dalo sa“? Prečo si si zmenil meno?

– Osud má veľa tvárí. Môj je krásny zvonku, ale ohavný vnútri. Načialhol sa za mnou krvavými pazúrkami...

– Vôbec si sa nezmenil, Stregobor, – pousmial sa Geralt. – Tliachaš a robíš múdre, veľavýznamné grimasy. Nemôžeš rozprávať normálne?

– Môžem, – vzdychol si čiernokňažník. – Ak ti to chýba k šťastiu, tak môžem. Došiel som až sem na úteku pred obľudnou bytosťou, čo ma chce zabiť. Ukázalo sa to ako márný pokus, tá bytosť ma našla. Podľa všetkého sa ma pokúsi zabiť zajtra, najneskôr pozajtra.

– Aha, – zamrmlal nevzrušene zaklínač. – Už chápem.
– Vidí sa mi, že smrť, čo mi hrozí, na teba príliš nezapôsobila.
– Stregobor, – povedal Geralt. – Taký je svet. Keď človek cestuje, veľa vidí. Dvaja sediaci sa idú zabiť pre medzu medzi poľami, ktoré na druhý deň podupú kone družín dvoch krajských správco, čo sa chcú navzájom vyvraždiť. Popri cestách sa na stromoch hojdajú obesenci, v lesoch zbojníci podrezávajú hrdlo kupcom. V mestách sa na každom kroku potkneš o mŕtvoly v stokách. V zámkoch sa prepichujú dýkami a na hostinách sa podchvíľou niekto zrúti pod stôl celý modrý od jedu. Privykol som si. Prečo by teda mala na mňa zapôsobiť hroziaca smrť, tobôž keď hrozí tebe?

– Tobôž keď hrozí mne, – zopakoval ironicky Stregobor. – A ja som ťa považoval za priateľa. Rátal som s tvojou pomocou.

– Naše posledné stretnutie sa odohralo na dvore kráľa Idiho v Kovire. Prišiel som si po odmenu za zabitie amfisbeny, ktorá terorizovala okolie. Vtedy ste mi ty a tvoj konfráter Závísť opreteký nadávali do šarlatánov, označili ste ma za nemysliaci stroj na zabíjanie, a ak si dobre pamätám, aj za mršinožrúta. V dôsledku čoho mi Idi nielenže nezaplatil ani šelak, ešte mi dal aj ultimátum, aby som do dvanástich hodín opustil Kovir, a keďže mal pokazené presýpacie hodiny, len tak-tak som to stihol. A teraz, vravíš, rátaš s mojou pomocou. Hovoríš, že ťa prenasleduje netvor. Čoho sa bojíš, Stregobor? Ak ťa chytí, povedz mu, že ty máš netvory rád, že ich chrániš a dbáš na to, aby zaklínač-mršinožrút nenarúšal ich pokoj. A ak ťa napriek tomu netvor vypitve a zožerie, prejaví sa ako ukrutný nevďačník.

Čarodejník so sklonenou hlavou mlčal. Geralt sa zasmial.

– Nenadúvaj sa ako žaba, čarodejník. Hovor, čo ti hrozí. Uvidíme, čo sa dá robiť.

– Počul si o kliatbe Čierneho Slnka?

– Ako inak, počul. Ibaže skôr pod označením mánia Šialeného Eltibalda. Tak sa predsa volal mág, čo vyvolal tú štvanicu, v dôsledku ktorej zavraždili alebo uväznili vo vežiach pár desiatok dievčat zo vznešených rodín, dokonca aj z kráľovských. Údajne boli posadnuté démonmi, prekliate, sprznené Čiernym Slnkom, lebo tak ste vo svojom nadutom žargóne nazvali to najobyčajnejšie zatmenie.

– Eltibald vôbec nebol pomätený, dešifroval nápisy na menhiroch Daukov, na náhrobných doskách nekropol Wožgorov, preskúmal bobolácke legendy a báje. Všetky pramene hovorili o zatmení tak, že to nenechávalo nikoho na pochybách. Čierne Slnko malo zvestovať rýchly návrat Lilit, na Východe stále uctievanej pod menom Niya, a zánik ľudskej rasy. Cestu pre Lilit malo pripraviť „šesťdesiat panien so zlatými korunami, ktoré krvou naplnia korytá riek“.

– Táraniny, – zavrčal zaklínač. – A navyše sa to ani nerýmuje. Všetky solídne proroctvá sa rýmujú. Je všeobecne známe, o čo vtedy Eltibaldovi a Rade čarodejníkov išlo. Využili ste blúznenie šialenca, aby sa posilnila vaša moc. Aby ste rozbili spojenectvá, narušili príbuzenské zväzky, vyvolali zmätok v dynastiách, slovom, aby ste mohli silnejšie poťahovať za šnúrky, na ktorých ste vodili korunované bábky. A ty mi tu vykladáš o predpovediach, za aké by sa hanbil aj jarmočný veštec.

– Eltibaldovej teórii možno kadečo vyčítať a takisto aj interpretácii proroctva. Ale nemožno spochybniť fakt obludných mutácií u dievčat, čo sa narodili krátko po zatmení.

– Prečo by sa to nedalo spochybniť? Vlastne som počul pravý opak.

– Bol som pri pitve jednej z nich, – presviedčal ho čarodejník. – Geralt, to, čo sme našli vnútri lebky a miechy, sa nedalo jednoznačne určiť. Bola to akási červená špongia. Vnútorne orgány boli poprehadzované, niektoré úplne chýbali. Všetko bolo pokryté pohyblivými riasnicami, ružovo-modrými strapcami. Srdce so šiestimi komorami. Dve boli prakticky atrofované, ale aj tak. Čo ty na to?

– Videl som ľudí, čo mali namiesto rúk orlie pazúry, ľudí s vlčími tesákmi. Ľudí, ktorí mali stavce navyše, ľudí s nadbytočnými orgánmi a dodatočnými zmyslami. To všetko boli efekty vášho babrania sa s mágiou.

– Videl si kadejaké mutácie, vravíš, – zdvihol hlavu čer-nokňažník. – A koľko z nich si zahlušil za peniaze, v súlade so svojou zaklínačskou profesiou? Čo? Lebo možno mať vlčie tesáky a používať ich iba na cerenie sa na dievky v hostinci. A zároveň možno mať vlčí charakter a napádať deti. A takto to fakticky bolo aj v prípade dievčat narodených po zatmení – potvrdil sa u nich priam nepríčetný sklon ku krutosti, k agresivite, prudkým návalom hnevu, ale aj rozbujnený temperament.

– Niečo také má predsa každá ženská, – utáhoval si Geralt. – Čo mi tu to splietaš? Pýtaš sa, koľko mutantov som zabil, prečo nie si zvedavý, koľko z nich som odčaroval, vyslobodil z kliatby? Ja, zaklínač, ktorým opovrhujete. A čo ste urobili vy, mocní čarodejníci?

– Použila sa vyššia mágia. Naša, ale aj mágia kňaziek v roz-manitých svätyniach. Všetky pokusy sa skončili smrťou dievčat.

– To je zlé svedectvo o vás, nie o dievčatách. Takže už máme prvé mŕtvoly. Pochopil som správne, že sa pitvali len tie?

– Nielen tie. Nepozerať sa tak na mňa, dobre vieš, že boli aj iné obeť. Spočiatku sa rozhodlo, že treba eliminovať všetky. Odstránili sme niekoľko... desiatok. Všetky sa pitvali. Jedna aj zaživa.

– A vy, sukinsynovia, si trúfnete kritizovať zaklínačov? Ech, Stregobor, príde deň, keď ľudia zmúdrejú a dostanú sa vám na kožu.

– Nemyslím si, že by to prišlo tak rýchlo, – povedal trpko čarodejník. – Nezabúdaj, že sme takto postupovali, aby sme chránili ľudí. Mutantky by utopili v krvi celé kraje.

– To tvrdíte vy, čarodejníci, vy s nosom dohora, vy so svojím nimbom neomylnosti. Keď sme už pri tom, nebudeš hádam tvrdiť, že pri vašom poľovaní na mutantky ste sa ani raz nepomýlili?

– Dám ti za pravdu, – pritakal Stregobor po dlhšej chvíli mlčania. – Budem úprimný, aj keby som – vo vlastnom záujme – nemusel. Pomýlili sme sa, a to viac než raz. Tá selekcia bola nesmierne náročná. Aj preto sme ich prestali... odstraňovať a začali izolovať.

– Vaše chýrne veže, – vyprskol zaklínač.

